

- 5) Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – gdy na mocy decyzji nr 73/20.06.2014 r. przyjętej przez zarząd Byłgarska narodna banka zawieszono wszystkie płatności i operacje, a w okresie od dnia 20.6.2014 r. do dnia 6.11.2014 r. deponentów pozbawiono możliwości złożenia wniosków o wypłatę i nie mieli oni dostępu do depozytów – należy przyjąć, że wszystkie gwarantowane bezterminowe depozyty (co do których nie wymaga się uprzedniego zawiadomienia dotyczącego rozporządzenia i wypłaca się je niezwłocznie na żądanie) stały się niedostępne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE, czy też że warunek, aby „depozyt, którego termin płatności [...] upływa i jest do zapłacenia [...] nie został jeszcze zapłacony”, skutkuje wymogiem, by deponenci obowiązkowo zgłosili do instytucji kredytowej żądanie (wniosek; wezwanie) dotyczące płatności, której nie dokonano?
- 6) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE oraz motyw (8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE⁽²⁾ z dnia 11 marca 2009 r. zmieniającej dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty należy interpretować w ten sposób, że swoboda uznania za „właściwe organy” przy dokonywaniu określonej w art. 1 ust. 3 ppkt (i) oceny w każdym wypadku jest ograniczona wskazanym w art. 1 ust. 3 ppkt (i) zdanie drugie terminem, czy też dla celów szczególnego nadzoru – takiego jak określony w art. 115 Zakon za kreditnité institucii – przepisy te dopuszczają, by depozyty pozostawały niedostępne przez okres dłuższy od wskazanego w dyrektywie?
- 7) Czy art. 1 ust. 3 ppkt (i) i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE mają bezpośredni skutek i przyznają deponentom w banku objętym systemem gwarancji depozytów – obok ich prawa do odszkodowania z tego systemu do wysokości określonej w art. 7 ust. 1 dyrektywy 94/19/WE – także prawo do domagania się odpowiedzialności państwa za naruszenie prawa Unii poprzez wniesienie przeciwko organowi zobowiązanemu do ustalenia niedostępności depozytów pozwu o odszkodowanie za opóźnioną wypłatę gwarantowanej wysokości depozytów, gdy określona w art. 1 ust. 3 ppkt (i) decyzja została przyjęta po określonym w dyrektywie 5-dniowym terminie, a opóźnienie jest następstwem działania środka służącego reorganizacji mającego na celu ochronę banku przed niewypłacalnością – który to środek został nałożony przez ten sam organ – czy też w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepisy te dopuszczają krajową regułę taką jak określona w art. 79 ust. 8 Zakon za kreditnité institucii, zgodnie z którym Byłgarska narodna banka, jego organy i uprawnione przez nie osoby ponoszą odpowiedzialność za szkody wyrządzone w następstwie wykonywania funkcji nadzorczych Byłgarska narodna banka, wyłącznie gdy wyrządzono je umyślnie?
- 8) Czy i na jakich warunkach naruszenie prawa Unii – wyrażające się w nieprzyjęciu decyzji przez określony w art. 1 ust. 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19/WE „właściwy organ” – stanowi „dostatecznie istotne” naruszenie, które może skutkować odpowiedzialnością państwa członkowskiego za szkody w drodze wniesienia pozwu przeciwko organowi nadzorczemu, i czy w związku z powyższym mają znaczenie okoliczności: a) że w Fond za garantirane na włogowete w bankite (funduszu gwarantowania wkładów w bankach) nie było dostatecznych środków na pokrycie wszystkich gwarantowanych depozytów; b) że w okresie, w którym wypłaty pozostawały wstrzymane, instytucja kredytowa została umieszczona pod szczególnym nadzorem mającym na celu jej ochronę przed niewypłacalnością; c) że depozyt powoda został wypłacony po stwierdzeniu przez Byłgarska narodna banka, iż środki służące reorganizacji są nieskuteczne; [d] że depozyt powoda został wypłacony wraz z dochodem z tytułu odsetek, naliczonych także za okres od dnia 20.6.2014 r. do dnia 6.11.2014 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. 1994, L 135, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 68, s. 3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Versailles
(Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Canet en Roussillon SNC/Enedis, SA**

(Sprawa C-583/16)

(2017/C 038/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Versailles

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Green Yellow Canet en Roussillon, SNC.

Druga strona postępowania: Enedis SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że mechanizm przewidujący obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej przez instalacje korzystające z energii słonecznej po cenie wyższej od ceny rynkowej, który jest finansowany przez odbiorców końcowych energii elektrycznej, taki jak ten wynikający z zarządzeń ministerialnych z dnia 10 lipca 2006 r. (JORF nr 171 z dnia 26 lipca 2006 r, s. 11133) oraz z dnia 12 stycznia 2010 r. (JORF nr 0011 z dnia 14 stycznia 2010 r., s. 727) określających warunki zakupu tej energii elektrycznej, w związku z art. 10 ustawy nr 2000–108 z dnia 10 lutego 2000 r. o modernizacji i rozwoju energetyki publicznej oraz art. 8 ww. dekretu z dnia 10 maja 2001 r., stanowi pomoc państwa?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że brak uprzedniego zgłoszenia tego mechanizmu Komisji Europejskiej wpływa na ważność ww. zarządzeń skutkujących wprowadzeniem spornego środka pomocy w życie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Versailles
(Francja) w dniu 17 listopada 2016 r. – Green Yellow Hyères Sup SNC/Enedis, SA**

(Sprawa C-584/16)

(2017/C 038/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Versailles.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Green Yellow Hyères Sup SNC.

Druga strona postępowania: Enedis, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że mechanizm przewidujący obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej przez instalacje korzystające z energii słonecznej po cenie wyższej od ceny rynkowej, który jest finansowany przez odbiorców końcowych energii elektrycznej, taki jak ten wynikający z zarządzeń ministerialnych z dnia 10 lipca 2006 r. (JORF nr 171 z dnia 26 lipca 2006 r, s. 11133) oraz z dnia 12 stycznia 2010 r. (JORF nr 0011 z dnia 14 stycznia 2010 r., s. 727) określających warunki zakupu tej energii elektrycznej, w związku z art. 10 ustawy nr 2000–108 z dnia 10 lutego 2000 r. o modernizacji i rozwoju energetyki publicznej oraz art. 8 ww. dekretu z dnia 10 maja 2001 r., stanowi pomoc państwa?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że brak uprzedniego zgłoszenia tego mechanizmu Komisji Europejskiej wpływa na ważność ww. zarządzeń skutkujących wprowadzeniem spornego środka pomocy w życie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 21 listopada 2016 r. – Mario Alexander Filippi i in.**

(Sprawa C-589/16)

(2017/C 038/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich